

Full diocesa

4 d'octubre del 2020

p4 i p5 —Informacions sobre la represa del Sínode Diocesà

p6 —Orientacions per a l'inici de la catequesi

*Continuem
caminant!*

«Els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien»

Diumenge XXVII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construï al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja. La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits. (5,1-7)

Salm responsorial

La vinya del Senyor és el poble d'Israel.
[79]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres. (4,6-9)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construï una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de

la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar; a un altre, el van matar; a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: "Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat." I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?» Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.» Jesús els diu: «No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: "La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen"? Per això us dic que el regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.» (21,33-43)

«La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit»

No decebre Déu

Joan Mir Tubau, prev.

Els textos d'Isaïes i l'Evangeli són molt semblants, però l'accent del missatge és diferent. Isaïes se centra en la vinya (el poble d'Israel). Aquest poble té un mala peça al teler: en comptes de donar bon raïm, com s'esperava, dona raïms agres. Déu s'hi ha fet tant com ha pogut, però no ha estat correspost. Déu està decebut: «n'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits».

A les imatges que conté la paràbola de l'Evangeli se'ls ha posat rostre: el propietari (Déu), la vinya (el poble d'Israel), els vinyaters (els dirigents religiosos), els enviats (els profetes) i el fill (Jesús). La paràbola és una crítica dura i directa als vinyaters cruels que maten el fill de l'amo per apoderar-se de la vinya. Déu respon a la maldat d'aquests vinyaters recordant que Jesús és el cimal del projecte de Déu sobre la humanitat: la pedra que «corona l'edifici». I, ahora, fent una advertència: el Regne de Déu serà donat a un poble que el «farà fructificar». I aquest poble és l'Església de Jesús.

Dues conseqüències: els dirigents del Poble de Déu són únicament servidors, no amos; no poden confondre els seus propis interessos amb la voluntat de Déu. I l'Església ha de tenir com a preocupació primera no l'autoconservació sinó la fidelitat al seu Senyor i a la missió encomanada: transformar el món en família de Déu. Es tracta de no decebre Déu, altrament la vinya no té futur: els ramats la brostegeran, el bestiar la trepitjarà, quedarà abandonada...

La imatge

La mort del fill causa una pena gran. El dol inclou si s'ha fet tot el possible perquè no es produís, o bé si hi ha algun motiu que la converteixi en heroica...

El propietari de la vinya es presta a enviar el fill als vinyaters revolucionats; pensa que li respectaran el fill. I el fill hi va en obediència al pare. La salvació, també la de Déu, arriba per la donació del Fill.

Els vinyaters homicides (1790). Jan Luyken

Agenda

Lit. hores: Setmana III

5 dilluns

—Tèmpores d'acció de gràcies i de petició
—Santa Faustina Kowalska
—Sant Froilà
Dt 8,7-18/1Cr 29/2Co 5,17-21/Mt 7,7-11

6 dimarts

—Sant Bru
—Sant Marcel màrtir
Ga 1,13-24/Salm 138/Lc 10,38-42

7 dimecres

—La Mare de Déu del Roser
Ga 2,1-2.7-14/Salm 116/Lc 11,1-4

8 dijous

—Sant Simeó
—Sant Nèstor
—Santa Tais
Ga 3,1-5/Lc 1/Lc 11,5-13

9 divendres

—Sts. Abraham i Sara
—Sant Dionís
—Sant Joan Leonardi
Ga 3,7-14/Salm 110/Lc 11,15-26

10 dissabte

—Sant Tomàs de Villanueva
Ga 3,22-29/Salm 104/Lc 11,27-28

11 diumenge XXIX de durant l'any / Cicle A

—La Mare de Déu del Remei
—Sant Joan XXIII
Is 25,6-9/Salm 22/FI 4,12-14.19-20/Mt 22,1-14

Represa dels treballs dels grups sinodals

Redacció

En l'inici de curs pastoral es reprèn el treball dels grups sinodals. Enmig de les presents circumstàncies continuem el nostre camí sinodal, com ha recordat el bisbe Romà en el missatge d'aquest setembre que es pot veure al canal de Youtube del bisbat de Vic.

En aquest inici de curs incert, ens adreça unes paraules de coratge i esperança, recordant que com a Església de Vic estem immersos en el Sínode Diocesà. Un procés per a discernir quina es la voluntat de Déu per a nosaltres com a Església en aquest moment de la història, per a portar esperança al nostre món.

Tots som cridats a participar en aquest camí, tots hem de viure el Sínode en primera persona. I així ho han fet moltes persones: arreu de la diòcesi hi ha uns 150 grups sinodals, que estan fent aquest camí junts, en comunió, i ho fan en la reflexió, en l'escolta, en el diàleg, en la pregària, en el discerniment, cercant entre tots quina es la voluntat de Déu per a nosaltres.

Ningú no pot sentir-se exclòs del Sínode Diocesà, i cal remarcar que sempre és bon hora per a poder integrar-se o iniciar un grup sinodal.

El confinament ha estat una aturada en el ritme dels grups sinodals, però se'ns recorda que el Sínode és viu, que ens hem de posar en marxa i continuar caminant amb il·lusió. Aquest és un camí lent, que comença a poc a poc però que va agafant força a mesura que anem avançant.

Toca aquest setembre tornar a engegar els grups sinodals. El camí sinodal ha d'agafar el seu ritme en la mesura en què es pugui i d'acord amb les normes vigents en cada moment. Fer-ho amb creativitat, buscant mitjans i moments per a fer aquest camí: aquesta és la recomanació per a tots els grups.

També subratlla el fet que el nostre Sínode és el Sínode per l'Esperança. En aquests moments, si hi ha quelcom que es necessita és esperança, per a vèncer la por i el desànim que pugui haver-hi en nosaltres. L'esperança és quelcom fonamental en l'Església; el que porta en el seu cor l'Església, com Maria, és l'Evangeli de l'esperança, que és Jesús, el qual ens diu que l'Amor de Déu es més fort quela por, que el pecat, que el desànim, que la mateixa mort.

Posem esperança i ànim per a seguir caminant i ser portadors d'aquesta esperança als nostres germans.

En aquests moments si hi ha
quelcom que es necessita és
esperança, per a vèncer la por
i el desànim

Pregària pel Sínode

Oh Trinitat Santíssima, en el nom de la qual la nostra Església de Vic és convocada a ser «poble unificat des de la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant», us agraïm tots els dons que en la nostra llarga història ens heu fet de santedat i de missió. Us donem gràcies per tots els homes i dones que, essent fidels a la seva fe cristiana, han fet possible que aquesta fe arribés a nosaltres: la fe dels apòstols, la fe de l'Església, la nostra fe que amb alegria professem i vivim enmig del nostre món.

Mireu-nos, oh Pare, en aquests moments en què amb esperança volem celebrar el Sínode Diocesà. Volem caminar més junts. Volem escoltar la vostra paraula. Volem escoltar-nos els uns als altres, en la descoberta de la vostra voluntat sobre nosaltres.

Jesús, Fill de l'etern Pare, som el vostre Cos, que peregrina per aquest món. Vós que vau demanar al Pare el do de la unitat per a la vostra Església, feu que aquesta resplendeixi entre nosaltres, en els treballs sinodals i en tot moment, a fi que el món pugui creure que vós sou el camí, la veritat i la vida.

Veniu, Esperit Sant, enceneu els nostres cors amb el foc del vostre Amor. Inspireu-nos el que hem de dir i el que hem de fer en aquest camí sinodal. Vós que sou font d'aigua viva, renoveu la nostra mirada, perquè puguem veure nous horitzons per a llançar-nos a l'aventura missionera, per a fressar camins de nou anunci de l'Evangeli als pobres.

Maria, mare nostra, mare de l'Església, acompanyeu-nos en aquest camí sinodal. Vetlleu per nosaltres, a fi que el

«somni» de Déu per a la nostra Església de Vic es faci realitat per a la salvació dels homes i per a glòria del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant. Amén.

Reunions de coordinadors del Sínode

Durant aquest dies tenen lloc diferents reunions amb els coordinadors i coordinadores dels grups sinodals i els rectors de les parròquies, per a donar informació i pautes sobre l'etapa que ens ocupa en aquest moment del camí sinodal: **Etapa I, Persona i Societat**.

Encoratgem tots els grups a la reflexió i el discerniment, en un moment en què les circumstàncies han fet especialment rellevant aquest exercici. La situació actual fa emergir de manera més visible les necessitats fonamentals

de les persones i de la societat. Que aquest moment sigui una oportunitat per a aprofundir en aquest discerniment i trobar, a la llum de l'Esperit, camins per a portar aquesta esperança que tenim com a Església, com a comunitat de creients i deixebles de Jesucrist.

Tots aquells que no puguin participar activament en un grup sinodal són convidats a seguir aquest camí a través de la pregària, perquè, com se'n diu, ningú no està exclòs d'aquest camí en què tots avancem en comunió.

Mesures per a la represa de la catequesi

Redacció

El Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i Balears (SIC) continua apostant per una catequesi presencial i comunitària per al procés d'iniciació cristiana d'infants, adolescents i joves (0-16 anys) i adults, salvaguardant sempre les mesures de prevenció i higiene. La catequesi, afirmen, és un servei de la comunitat parroquial equiparable a les activitats educatives de caire social i de lleure, no una activitat extraescolar.

Per aquest motiu proposen algunes mesures per a curs vinent que caldrà adaptar a cada realitat i que estaran subjectes als canvis que l'actualitat sanitària vagi exigint.

També insisteixen en la importància de l'ús de les noves tecnologies digitals per a complementar la catequesi o realitzar-la en les situacions en les quals no sigui possible fer-la en la comunitat parroquial.

Es recomana de començar la catequesi després de la festivitat del Pilar perquè hi hagi més marge de temps per a valorar els protocols escolars. Aquest temps previ s'aprofitarà per a les reunions de catequistes, les trobades amb pares i mares o bé les inscripcions, que es recomana fer-les utilitzant mitjans digitals (el model es pot trobar al web sic-catequesi.cat/recursos).

Com a mesures de seguretat caldrà portar mascareta, rentar-se les mans abans i després de la sessió, mantenir la distància mínima de seguretat, desinfectar les superfícies i garantir la ventilació dels espais. L'entrada i la sortida es pot fer esglaonada per grups, que es recomana que sempre siguin els mateixos.

En l'aspecte higiènic també és imprescindible que els alumnes portin el seu material i no el comparteixin; en cas contrari caldria desinfectar-lo.

Des del SIC també plantegen altres escenaris, com en cas de confinament o una catequesi semipresencial, i apelen a la responsabilitat i col·laboració dels pares, com a primers educadors en la fe dels seus fills, amb els rectors i l'equip de catequistes.

La prioritat continua essent la catequesi presencial, però oberta a l'ús de les noves tecnologies i a escenaris semipresencials

Commoció per la mort d'un sacerdot a Itàlia

Redacció

Es tracta de Roberto Malgesini, de cinquanta-un anys d'edat, el cos del qual fou trobat a les set del matí del dimarts 15 de setembre en una plaça del centre de la ciutat llombarda de Como i que presentava diverses punyalades. Segons algunes fonts, l'autor del delictes és un home sense llar d'origen estranger amb problemes psíquics, que es va lliurar immediatament després de l'assassinat. Els motius encara es desconeixen.

Roberto Malgesini era col·laborador de la comunitat pastoral Beat Scalabrini i va servir a Como San Rocco. Les cròniques d'avui ja estan plenes de detalls sobre la mort del sacerdot, «d'aquest sacerdot nostre», diu el bisbe, que expressa «dolor profund i desorientació pel que ha passat» però també «orgull», perquè Don Ro-

berto sempre ha treballat en primera línia «per donar la seva vida pels últims».

«Em va parlar de la seva activitat perquè duia a terme el seu ministeri amb alegria. Una vocació dins una vocació.»

«Un sacerdot que sempre ha estat a prop de les persones en dificultat», es continua llegint, «tímid i honest en el seu estil, mai no li va faltar el seu suport als qui va trobar en el camí, constant i sempre, al servei de tota forma de fragilitat humana».

«Era un home i un sacerdot feliç, perquè havia descobert que una manera de seguir Jesús era trobar-lo en la seva carn viva: els pobres.» El Sant Pare el va recordar i va pregar per ell en una recent audiència.

El llibre

Recordant Pere Casaldàliga

Des de l'Editorial Claret

La llibreria Claret recomana alguns títols sobre la figura del bisbe català recentment finat:

Casaldàliga. La seva gent i les seves causes, de Joan Guerrero. Diàleg amb Pere Casaldàliga.

Un bisbe contra els murs, d'Ana Helena Tavares. Mostra la vida de Casaldàliga com a realització progressiva d'una missió que l'agafa totalment i el consagra a un projecte que ell serveix de manera radical.

Meditacions vora l'Araguaia, de Joan Soler. Recull d'alguns textos de xerrades o conferències sobre aspectes de la vida i les causes de Pere Casaldàliga.

Laudato si', cinc anys

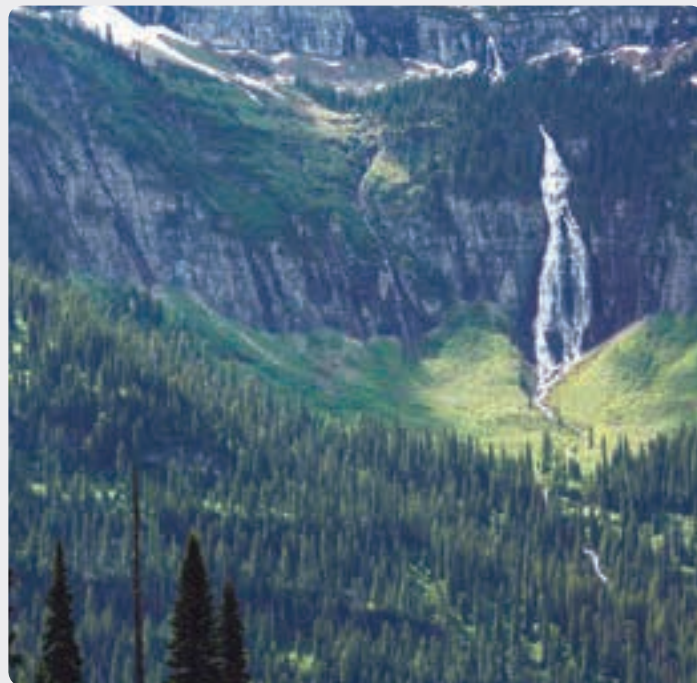
Romà Casanova, bisbe de Vic

Fa cinc anys que el papa Francesc va lliurar a l'Església una encíclica sobre la cura de la casa comuna, posant-li per títol les primeres paraules del Càntic de les criatures de sant Francesc d'Assís, *Laudato si'*, la primera encíclica d'un sant pare sobre el tema de l'ecologia. Francesc, papa, ha estat, doncs, pioner en aquest tema. La lluita del cristià des de la seva fe l'ha de portar a fer un món cada vegada més solidari, fratern, pacífic, com també, i encara més de d'aquesta crida del Sant Pare, sostenible. Aquests quatre conceptes són inseparables. Un món no sostenible no és tampoc solidari, ni fratern, ni pacífic. La pandèmia del Covid-19, amb totes les seves conseqüències, manifesta clarament la interdependència de tots els humans en la casa comuna.

El planeta és de tots els habitants de la terra, tant els actuals com les generacions que vindran.

El missatge del papa Francesc, en aquesta encíclica i en tot el seu magisteri, és una invitació a mirar la humanitat des de la fraternitat. En paraules seves: «Convido totes les persones de bona voluntat a unir-se a nosaltres per tenir cura de la nostra casa comuna i dels nostres germans i germanes més fràgils.» La fraternitat universal, que neix de la paternitat divina, és el fonament que ens fa reconèixer cada persona com a germà, i la naturalesa com a do de Déu, la qual cosa ens demana tenir-ne cura, en el respecte a l'obra del creador i per al bé de tothom. La terra no pertany en primer lloc a alguns, els pobles més rics; sinó que és de tots els habitants de la terra, tant els actuals com les generacions que vindran. La cura de la casa comuna és prioritària.

Això ens demana a tots els cristians, a tots els membres de l'Església de Vic, d'entrar amb ganes en un procés de «conversió ecològica en acció». No n'hi ha prou d'acceptar-ho des de la teoria, ho hem de posar en pràctica. La sostenibilitat, en tots els aspectes de les nostres accions, de la nostra manera de viure i de relacionar-nos, ha de ser un punt a tenir en compte, amb unes opcions, en creixement, realment impregnades de l'ecologia integral, la qual significa posar en el centre la persona humana en el seu àmbit de relació amb la creació. La *Laudato si'* ens ha guiar a repensar les nostres comunitats, les nostres societats, com els llocs on es defensa sempre la vida humana, especialment els més dèbils; on les persones no són mai apartades perquè no interessin; on la naturalesa no és sobreexplotada fins a fer-la estèril, sinó conreada i preservada en la seva bellesa i en la seva productivitat.

